

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Saz/26/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1013200872
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Šramko
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1013200872.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v konaní pred sudcom JUDr. Ľubomírom Šramkom v právnej veci navrhovateľa: R. E. R., narodeného X.XX.XXXX, bez dokladov totožnosti, ID osoby: XXXXXX, štátneho príslušníka X. D. N. (Ď. S. X.), aktuálne s miestom pobytu na Slovensku: Ú. R. M. pre O. J. proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad, Pivonková 6, Bratislava o opravnom prostriedku navrhovateľa zo dňa 30.4.2013 proti rozhodnutiu odporcu ČAS: MU-3-19/DS-DŽ-2013 zo dňa 10.4.2013 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave napadnuté rozhodnutie odporcu ČAS: MU-3-19/DS-DŽ-2013 zo dňa 10.4.2013 **p o t v r d z u j e.**

Krajský súd v Bratislave navrhovateľovi **n e p r i z n á v a** právo na náhradu trov tohto konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozhodnutím ČAS: MU-3-19/DS-DŽ-2013 zo dňa 10.4.2013 odporca podľa § 11 ods. 1 písm. c/, ods. 3 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovu žiadosť o azyl zamietol ako neprípustnú a určil, že štátom zodpovedným za posúdenie jeho žiadosti o azyl je Francúzsko. Opísal v ňom zistený stav. Uviedol, že navrhovateľ mal vo Francúzsku udelené ročné povolenie na pobyt, udelené 31.1.2012 a že Francúzsko 25.3.2013 súhlasilo s prevzatím zodpovednosti a s prijatím navrhovateľa späť na svoje územie, pred vstupom na slovenské územie žil nepretržite vo Francúzsku po dobu najmenej piatich mesiacov. S poukazom na ust. Článku 10 ods. 2 Nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 z 18.2.2003 (Dublinské nariadenie) rozhodol tak, ako to uviedol vo výroku rozhodnutia.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ v jazyku slovenskom v zákonnej lehote opravný prostriedok - návrh zo dňa 30.4.2013, ktorým sa domáhal jeho zrušenia. Namietal v ňom nedostatočné zistenie stavu veci ako aj to, že odporca svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Poukázal na skutočnosť, že odporca konštatoval udelenie ročného povolenia na pobyt, pričom Francúzsko konštatovalo jeho nepovolený pobyt po dobu najmenej päť mesiacov. V ďalšom poukázal na svoje zdravotné problémy v dôsledku ktorých sa mu neodporúča cestovať lietadlom. K návrhu pripojil lekárske správy o jeho zdravotnom stave. Súhlasil s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania.

Odporca navrhol vo svojom vyjadrení zo dňa 29.5.2013 k návrhu napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Poukázal pritom na skutočnosť, že v zmysle Dublinského nariadenia sa pod pojmom „povolenie na pobyt“ rozumie akékoľvek povolenie na pobyt, že podľa výsledku šetrenia slovenských policajných orgánov bola navrhovateľovi 31.1.2012 vydaná vo Francúzsku ročná pobytová karta. Tiež zdôraznil,

že Francúzsko súhlasilo s prevzatím zodpovednosti za posúdenie navrhovateľovej žiadosti o azyl. Vo vzťahu k zdravotnému stavu navrhovateľa uviedol, že odovzdanie osoby navrhovateľa do Francúzska je možný aj pozemnou cestou. Súhlasil s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len súd) rozhodol vec na základe súhlasu účastníkov konania bez pojednávania (§ 250f Občianskeho súdneho poriadku v platnom znení - O.s.p.) ako miestne a vecne príslušný súd (§ 246a ods. 2 O.s.p., § 21 ods.3 zákona o azyle, § 14 zák. č.371/2004 Z.z. v platnom znení) a za použitia ust. § 250q ods. 2 O.s.p. dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správne.

Súd v prejednávanej veci dokazovanie nedoplnil. Pred samotným prejednaním a rozhodnutím veci sa podrobne oboznámil s obsahom prvostupňového správneho spisu ČAS: MU-3/DS-Ž-2013 z obsahu ktorého zistil, že navrhovateľ po nelegálnom vstupe na slovenské územie 23.1.2013 požiadal o azyl. V priebehu spísania dotazníka o. i. uviedol, že niekedy v roku 2009 - 2010 prišiel nelegálne do Francúzska (za svojou sestrou) kde žil a odtiaľ pricestoval na Slovensko. Zo zápisnice z 13.12.2012, spísanej na PPZ ÚHCP RHCP Bratislava, OCP PZ Bratislava o. i. uviedol, že do Francúzska pricestoval za rodinou v roku 1978, keď mal päť rokov. Tam žil až do svojho odchodu na Slovensku v meste Garches. Tiež uviedol, že vo Francúzsku žil ako žiadateľ o azyl. Podľa relácie MVSР PPZ ÚMPS Národnej ústredne Interpolu z 2.1.2013 podľa zistení navrhovateľ nebol vo Francúzsku držiteľom pobytovej karty, od roku 1983 absolvoval vo Francúzsku časť povinnej školskej dochádzky. Podľa údajov národného registra cudzincov (Francúzska) do tohto štátu vstúpil 29.7.1997, pričom sa 6.10.1988 neoprávnenne vzdialil z ohláseného miesta pobytu. Bol viackrát odsúdený a väznený, naposledy bol 7.11.2011 odsúdený pre podvod na trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov. Po prepustení z výkonu trestu vydal lekár policajnej prefektúry súhlas k získaniu pobytovej karty na dobu 12 mesiacov a to od 31.1.2012. Po začatí dublinského konania bolo Francúzsko požiadané o prevzatie zodpovednosti za posúdenie navrhovateľovej žiadosti o azyl v zmysle Článku 9 ods. 1 Dublinského nariadenia. Listom z 25.3.2013 Francúzsko odporcovi oznámilo, že s poukazom na Článok 10 ods. 2 Dublinského nariadenia akceptuje prevzatie zodpovednosti za posúdenie navrhovateľovej žiadosti o azyl. Navrhovateľ bol právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II sp. zn.. 4T/40/2012 z 26.11.2012 odsúdený za prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny odsúdený k podmienenému trestu odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov, ktorý bol podmienene odložený na dobu dvoch rokov. Súčasne mu bol uložený trest zákazu pobytu v Bratislave na dobu dvoch rokov.

Podľa ust. § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle ministerstvo zamietne žiadosť ako neprípustnú, ak je na konanie o udelenie azylu príslušný iný štát.

Podľa Článku 3 ods. 1 Dublinského nariadenia členské štáty posúdia žiadosť každého príslušníka tretej krajiny, ktorý podá žiadosť na hranici alebo na ich území ktorémukoľvek z nich. Žiadosť posúdi jeden členský štát, a to ten, ktorý je podľa kritérií stanovených v kapitole II označený ako zodpovedný.

Podľa Článku 10 ods. 2 Dublinského nariadenia 2. ak členský štát nemôže, alebo už ďalej nemôže byť zodpovedný podľa ods. 1 a keď sa zistí na základe dôkazu alebo indicie, ako sú opísané v dvoch zoznamoch uvedených v článku 18 ods. 3, že žiadateľ o azyl - ktorý vstúpil na územia členských štátov protiprávne, alebo okolnosti vstupu, ktorého nie je možné zistiť - v čase podania žiadosti už predtým nepretržite žil po dobu najmenej piatich mesiacov v členskom štáte, za posúdenie žiadosti o

azyl je zodpovedný tento štát.

Ak žiadateľ o azyl žil počas obdobia najmenej piatich mesiacov v niekoľkých členských štátoch, za preskúmanie žiadosti o azyl je zodpovedný ten členský štát, na ktorého území žil prevažnú časť tohto obdobia.

Podľa ust. § 250q ods. 2 O.s.p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie.

Súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v rozsahu podaného návrhu - opravného prostriedku:

K námietke nedostatočne zisteného stavu veci:

Podľa názoru súdu táto námietka nie je dôvodná. Odporca zákonným a dostatočným spôsobom zistil stav veci, teda okolnosti, podľa ktorých Slovenská republika (v zmysle Dublinského nariadenia) nie je zodpovedná za posúdenie a prejednanie navrhovateľovej žiadosti o azyl. Predovšetkým správne a v súlade so skutočnosťou skonštatoval, že navrhovateľ sa pred podaním žiadosti o azyl na Slovensku zdržiaval vo Francúzsku, i keď uvedenie, že mu bolo 31.12.2012 vo Francúzsku udelené povolenie na pobyt nemusí byť presné. V každom prípade však v odôvodnení následne uviedol, že navrhovateľ pred podaním žiadosti o azyl sa po dobu najmenej piatich mesiacov zdržiaval vo Francúzsku, ktorá skutočnosť viedla Francúzsko k akceptácii prevzatia zodpovednosti za posúdenie podanej žiadosti o azyl a k jeho súhlasu s prevzatím navrhovateľa na svoje územie.

K námietke, že odporca svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil:

Ani táto námietka podľa názoru súdu nie je dôvodná. Odporca v odôvodnení rozhodnutia stručne opísal zistený stav veci, pričom uviedol, že podľa zistenia francúzskej strany skutočne navrhovateľ žil v tejto krajine minimálne po dobu piatich mesiacov a preto Francúzsko akceptovalo žiadosť odporcu o prevzatie zodpovednosti a o prijatie navrhovateľa na svoje územie. Skutočnosť, že práve predchádzajúci pobyt navrhovateľa na francúzskom území je dôvodom k zamietnutiu jeho žiadosti o azyl ako neprípustnej vyplýva aj z odkazu na ust. Článku 10 ods. 2 Dublinského nariadenia.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa, týkajúcu sa jeho zdravotného stavu v spojitosti s neodporúčením lekára, aby sa navrhovateľ dopravoval leteckou cestou je potrebné konštatovať, že ani táto námietka nie je dôvodná. Úlohou odporcu, ako to vyplýva zo zákona o azyle, je výlučne posudzovať podané žiadosti o medzinárodnú ochranu. Pokiaľ zdravotný stav navrhovateľa vylučuje letecký spôsob jeho vrátenia (na francúzske územie), bude úlohou orgánu, ktorý bude návrat organizovať, aby zistil aktuálny zdravotný stav navrhovateľa a vyvodil z neho náležité závery. Avšak zo zákona o azyle odporcovi nevyplýva, žeby organizovanie akýchkoľvek návratov žiadateľov o azyl spadalo do oprávnení odporcu.

Nad rámec podaných námietok súd preskúmal napadnuté rozhodnutie aj z pohľadu jeho súladu so zákonom. Ako to vyplýva z obsahu spisu, navrhovateľ už pred mnohými rokmi nelegálne vstúpil na francúzske územie - sám uviedol, že to bolo v roku 1978, keď mal päť rokov, odkedy žil u svojej rodiny v Garches. Skutočnosť, že tam navštevoval aj povinnú školskú dochádzku svedčí o tom, že tam musel mať (i keď nešpecifikované) povolenie k pobytu. Preukázanie (akéhokoľvek) pobytu navrhovateľa vo Francúzsku vyplýva o. i. aj z toho, že bol zaregistrovaný v národnom registri cudzincov, že bolo evidované miesto jeho pobytu a v neposlednom rade aj to, že vo Francúzsku bol opakovane trestne stíhaný. Bez ohľadu na skutočnosť, či mu 31.1.2012 bolo vydané (lekárom doporučené) povolenie k ročnému pobytu, niet pochybností o tom, že pred príchodom navrhovateľa na Slovensko tento minimálne päť mesiacov žil vo Francúzsku. Ak teda odporca zamietol navrhovateľovu žiadosť o azyl, podanú na Slovensku, ako neprípustnú, pričom naviac Francúzsko akceptovalo jeho späťvzatie, odporca postupoval v súlade s ust. Článku 10 ods. 2 Dublinského nariadenia.

Pretože navrhovateľove námietky, vznesené voči napadnutému rozhodnutiu odporcu neboli dôvodné, pričom rozhodnutie ako také bolo vydané v súlade so zákonom a Dublinským nariadením, súd dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako správne a zákonné.

O trovách navrhovateľa súd rozhodol za použitia ust. § 250 k ods.1 O.s.p. s poukazom na výsledok konania.

Záverom súd poznamenáva, že navrhovateľ i keď bol v konaní neúspešný, je zo zákona oslobodený od platenia súdneho poplatku za toto konanie (§ 4 ods. 2, písm. v/ zák.č.71/1992 Zb.) a preto ho súd nezaviazal k povinnosti zaplatiť súdny poplatok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Najvyšší súd Slovenskej republiky prostredníctvom Krajského súdu v Bratislave, písomne, vo dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované; odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné; ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. (§ 205 ods. 1 O.s.p).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (205a), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p).